

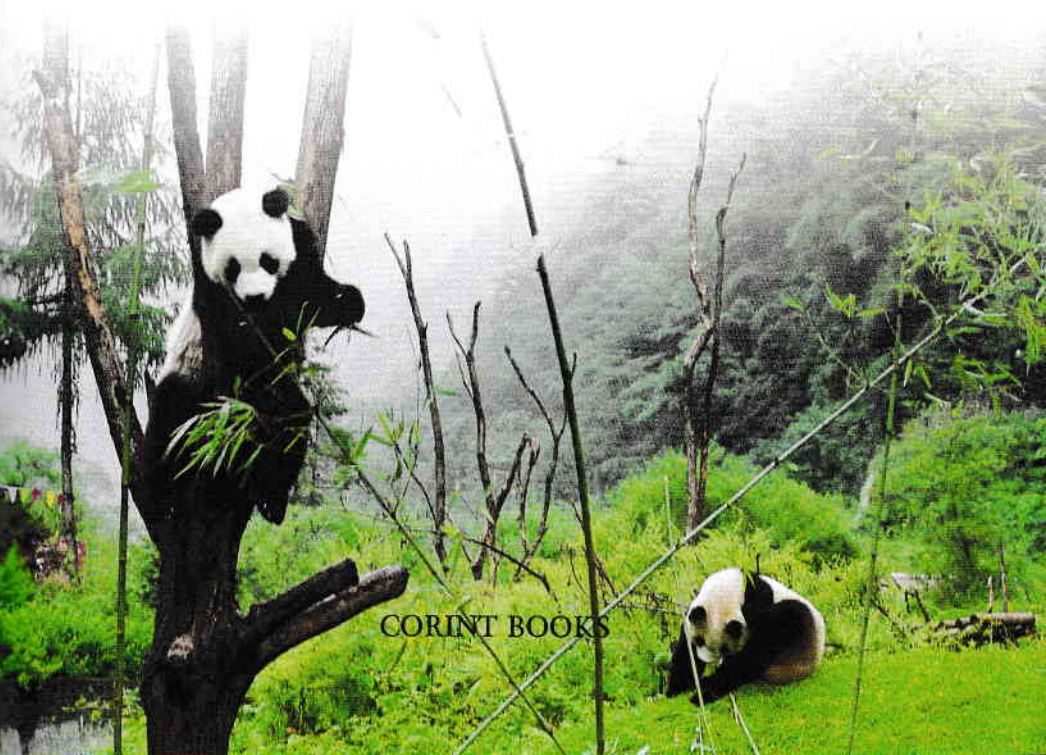
Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

LIU XIANPING

LEGENDA URIAȘILOR PANDA

Traducere din versiunea în limba engleză
de Sorin Petrescu

CORINT BOOKS

Cuprins

Vântul șuierător și înaripat din Muntele de Zăpadă	5
Dongga, unde ești?	6
Jumătate de urmă de labă	37
Silueta superbă	65
Vicleanul locuitor din pădure	83
Înspăimântătorul zăvoi alpin	116
Respingerea asediului	148
Se aprinde un foc la trecătoarea din Munții Yalang	177
Dealul Diavolului	213
Tropote iuți pe Câmpul Înzăpezit	246
Epilog	283
Referințe: Experiența și călătoriile lui Liu Xianping	284

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Vântul șuierător și înaripat din Muntele de Zăpadă

Locul acesta a primit numele de „casa zăpezii”, de „mama sierra” și de „leagănul râului”. Aici poate fi văzută întreaga grandoare a naturii: cerul de un azur-apos, încântătorul soare strălucitor și chiar aerul colorat — dispersându-se în violet, plutind în verde, presărat cu sclipiri, asemenea luminii orbitoare a soarelui...

Înălțându-se din pământ, muntele de zăpadă, cumplit de rece, se profilează cu vârfurile sale ascuțite avântându-se spre cer. Locul acesta aduce cu cei doi poli ai planetei noastre într-un mod remarcabil, căci toate splendorile s-au reunit aici: canionul adânc și ghețarul sublim, lanțul nesfârșit de munți și deșertul îndepărtat...

Pe sub stratul de gheață și zăpadă, curge năvalnic râul de lapte ce izvorăște din mama sierra. Râurile de aici duc cu ele o mulțime de epopei chinezești nepieritoare.

Până unde se zărește zăpada, pădurea însoțește munții, valuri verzi rostogolindu-se încontinuu — semnul exuberanței vieții!

Dongga*, unde ești?

Weiwei!

Micuțul ghemotoc a sosit aproape imperceptibil în viața lor. Cu fundulețul lui săltând ca o minge, se înghesuie, cuibărin-du-se la pieptul mamei sale.

Cei doi frați au fost din cale-afară de încântați dând peste priveliștea care li s-a înfățișat dintr-odată, țipetele ieșindu-le pe gură aproape fără voie. O, nu! Nu ar fi trebuit să scoată sunetele acelea. Când și-au dat seama că lucrurile au luat-o razna, au încercat să-și coboare vocile, dar era prea târziu...

Auzind glasurile copiilor, Dongga și Weiwei și-au ridicat capetele, scrutând coroanele copacilor și ațintindu-și privirea asupra celor doi copii. Aceștia se întrebară dacă uriașii panda își recunoscuseră numele — or să le răspundă?

Guoshan se ghemui repede pe creangă — fără iarba și tufișurile care să-l ascundă, unde era să se pitească? În vreme ce pe el îl cuprindea tulburarea, Xiaoqing rămăsese acolo, liniștită și nemișcată.

Cum putea să stea ea așa calmă? Să fi fost oare așa de pregătită să facă față situațiilor-limită sau era doar uluită?

* Unul dintre satele din ținutul Pingwu (Provincia Sichuan) poartă numele de Baima — aici locuiește un grup de minoritari. Populația Dabu (o ramură minoritară care își are originea în populația tibetană) le-a dat urșilor panda uriași numele de *Dongga*. În acest roman, numele *Dongga* este astfel folosit în dublul lui sens: 1. Ca referire la mama lui Weiwei; 2. Ca nume dat uriașilor panda. Ca să le putem deosebi, toate referirile la *Dongga* din această carte vizează un anume uriaș panda, mama lui Weiwei, iar numele folosite pentru urșii panda s-au tradus cu „uriașii panda”. (*N. a.*)

Mama și fiul se zgâiau la cei doi frați. Xiaoqing nu auzi nicio mârâitură amenințătoare venind dinspre Dongga, ochii ei nefiind nici agresivi, nici fioroși, dimpotrivă, din privirea ei se scurgea o rază de tandrețe, ca și cum s-ar fi jucat cu Weiwei. Totuși, ceva greu de explicat venea dinspre mișcările lui Dongga, care, într-un fel, atinse coarda inimii lui Xiaoqing. Iar Weiwei nu părea să fie la fel de prietenos ca mama sa. Cu ochii larg deschiși, șopocăia o amenințare, luându-și o înfățișare războinică. Uau! Se părea că cineva voia s-o facă pe eroul!

Guoshan nu îndrăznea că estimeze ce ar fi putut urma, pentru că era foarte speriat: unde ar fi putut să găsească ei adăpost împotriva atacului urșilor, dacă ar fi fost alungați din copac? Panda sunt extrem de buni la cățarat în copaci!

Luându-și privirea de la ei, Dongga se întoarse spre Weiwei și emise un sunet din gât, avertizându-și fiul. Weiwei încetă numaidecât să mai facă vreun zgomot, de parcă fusese sedat dintr-odată. Fără să-și mai întoarcă marele ei cap, Dongga plecă. Se

părea că-și terminase investigația. Weiwei le aruncă o privire ca și cum s-ar fi strâmbat la ei, după care-și urmă mama, dispărând din vedere.

— Repede! Să coborâm de aici!

Guoshan o grăbi agitat pe Xiaoqing, derutând-o.

— Nu vrei să vezi? Întrebă fetița.

— Ce să văd? Cred că glumești! Vrei să se urce în copac și să apară lângă noi? Nu înțelegi că sunt experți în cățărutul în copaci?

În pofida avertismentului lui Guoshan, Xiaoqing începea să se simtă bine pe creanga aceea pe care viețile lor erau totuși destul de amenințate. Era locul perfect din care să-i observe pe Dongga și pe Weiwei. Ceva îi declanșase lui Xiaoqing amintirile timpurilor bune petrecute cu Dongga și Weiwei, pe când îi văzuse hrănindu-se cu carne și bambus, jucându-se, scena în care Dongga își înfruntase dușmanii și pe Weiwei făcând poze...

Nu avea cunoștințe de zoologie și nici nu știa că observarea și studierea animalelor era un proces științific, ca să nu mai pomenim de faptul că habar nu avea că în lumea asta existau unii oameni care ar fi cheltuit sume imense de bani ca să-și riște viețile pentru o singură privire aruncată uriașilor panda în sălbăticie. Uluitoarea scenă petrecută astăzi putea fi văzută foarte rar, ar fi

putut să treacă multe decenii de trudă prin păduri pentru ca un om de știință să aibă ocazia să fie martor la un astfel de miracol.

Totuși, fiecare mișcare a celor doi panda uriași, mama și fiul, îi adusesse lui Xiaoqing bucurie și fericire, iluminându-i gândurile. Tot ceea ce se întâmplase fusese real, așa cum fusese și tot ce simțise, fără îndoială.

— Ce e cu tine? Grăbește-te! o îndemnă Guoshan.

— Păi, eu cred că nu era nici iritată și nici înfuriată, încât să ragă...

— O, frate! Doar nu te crezi dădacă, nu-i așa? Nu a fost oare amenințătoare cu lupii roșii?

Încrederea lui Xiaoqing fu oarecum zdruncinată de întrebarea lui. Guoshan o îndemnă să se miște. „Este mai ușor să urci un deal, decât să-l cobori”, spune proverbul, totuși, este mult mai greu să urci într-un copac, decât să urci un munte. Slavă Domnului că uriașii panda nu le-au venit de hac fraților! Guoshan a ajuns primul jos, ajutând-o și pe Xiaoqing să coboare, ambii fiind deja learcă de transpirație rece.

Când puseră picioarele pe pământ, în sfârșit, bătăile frenetice ale inimii se mai potoliră. Nici Dongga și nici Weiwei nu mai apărură, iar lupii roșii fuseseră învinși, fugind în mod rușinos. Guoshan era tot cu ochii-n patru la pădurea de bambus — Dongga lăsase o impresie profundă asupra lui atunci când se luptase cu lupii roșii.

— Nu mă așteptam ca pădurea de bambus să le fie într-o așa măsură de ajutor uriașilor panda.

— Păi da, se hrănesc cu bambus și-și folosesc sursa de hrană și ca mijloc de apărare.

Lui Xiaoqing îi era drag acest subiect și medita la înfruntarea care tocmai avusese loc mai înainte.

— Pentru ei e precum Marele Zid! Știi de Marele Zid, nu? Întrebă Guoshan, căci pentru toate lucrurile la care ținea, avea întotdeauna

cuvinte de laudă. Cum se pot strânge lupii roșii în pădure? Este imposibil, chiar și dacă ar fi Duyan (Cel-cu-un-singur-ochi) însuși!

— Dacă Duyan (Cel-cu-un-singur-ochi) stăruie, singura cale de a pătrunde este să treci prin grotă. Dar ar fi o zi nenorocoasă pentru el. Dongga este tare isteț, știe dacă lupii roșii vin sau nu.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva. Orice fiară are un miros foarte bun, cât timp viața ei este pusă în pericol de inamicii ei naturali. Poate mirosi pericolul de la distanță.

— Atunci de ce nu a simțit Dongga carnea de oaie și nici pe noi, cât eram în copac?

— Tocmai pentru că eram cocoțați în copac. Mirosul oii a fost îndeajuns de puternic ca să-l acopere pe al nostru.

— Ieri, vulturii și corbii au venit pe urmele noastre din clipa în care am pășit prin ținutul acesta. Pricepi, lupii roșii par că ne-au dibuit urmele și că se țin de noi.

— Este adevărat că fiecare fiară și-a câștigat priceperea de a-și găsi sursele de hrană. La urma urmei, nimeni nu are îndrăzneala să spună că nu se teme de foame și de moarte. Nimeni nu știe de unde vine Dongga, din muntele de zăpadă sau din Valea Qianjiamo. Gândește-te că, în mod obișnuit, îți ia câteva zile să ajungi călare aici plecând din Wuhuahai (Lacul Lucitor). Nu pricepi să Dongga a știut mereu încotro s-o ia?

Xiaoqing se înfricoșă:

— Vor veni iar lupii roșii? Cu haitele?

Entuziasmul dispăru de pe chipul lui Guoshan. În ochi îi fulgeră groaza. Dar nu dură prea mult, dispărând așa cum dispăre tristețea luată de o adiere.

— Mă îndoiesc că cei doi vor cuteza să se arate.

Auzise de faptul că lupii se adunau în haite.

— Nu va fi vreo scofală nici dacă o să apară și mai mulți lupi, continuă el.

De fapt, nici el nu putea să spună ce înțelegea prin „nu va fi vreo scofală”. Xiaoqing îi simți incertitudinea din voce și privi în direcția în care dispăruseră lupii roșii.

Splendoarea fascinantă a Ersmului scânteia în toate culorile. Strălucirea fiecărui lac (așa-numitele *haizi*) era așa de spectaculoasă, încât îți tăia respirația, prin amalgamul de culori diverse: azuriu, roșu, albastru-deschis, bleu, galben-pal, mahon, albastru-cobalt. Umbrele fiecărei culori erau împletite în grade diferite, orchestrând simfonia priveliștii armonioase. Aceasta, în special, era foarte diferită de ceea ce văzuse ea mai înainte. Își ridică privirea spre cer, soarele părea să atingă din nou culmea muntelui, razele lui curgând peste vărfuri. Se dovedi că lacul (*haizi*) se arăta în culori complet diferite în același loc, dar în perioade de timp felurite. Pe culme sau pe pante, tiparul dispunerii paletelor de culori a lacului (*haizi*) se schimba de asemenea.

Stăruitorul „mac, mac, mac” răzbătu mai întâi printre trestiiile răspândite pe lac (*haizi*), însoțit de lipăitul apei și de zburătăcierea aripilor. Când tăcerea se înstăpâni din nou și nicio pasăre nu se mai putea vedea zburând peste luciul apei, ea își aduse aminte de lupii roșii care cutreierau temeinic de-a lungul lacului (*haizi*).

Totuși nu se vedea nici urmă de ei, ci se zăreau doar rânduri de copaci deși, flori albe și roșii și imaginea reflectată în lac (*haizi*).

Apusul le puse însă o altă problemă celor doi frați. Acasă, totul era firesc — toate problemele le rezolva mama lor. Dar, când venea vorba să supraviețuiască pe podiș și în pădure, o grămadă de piedici ridicate de natură îi sileau să gândească, să hotărască și să găsească soluții.

— Frate, ce facem cu carnea de oaie?

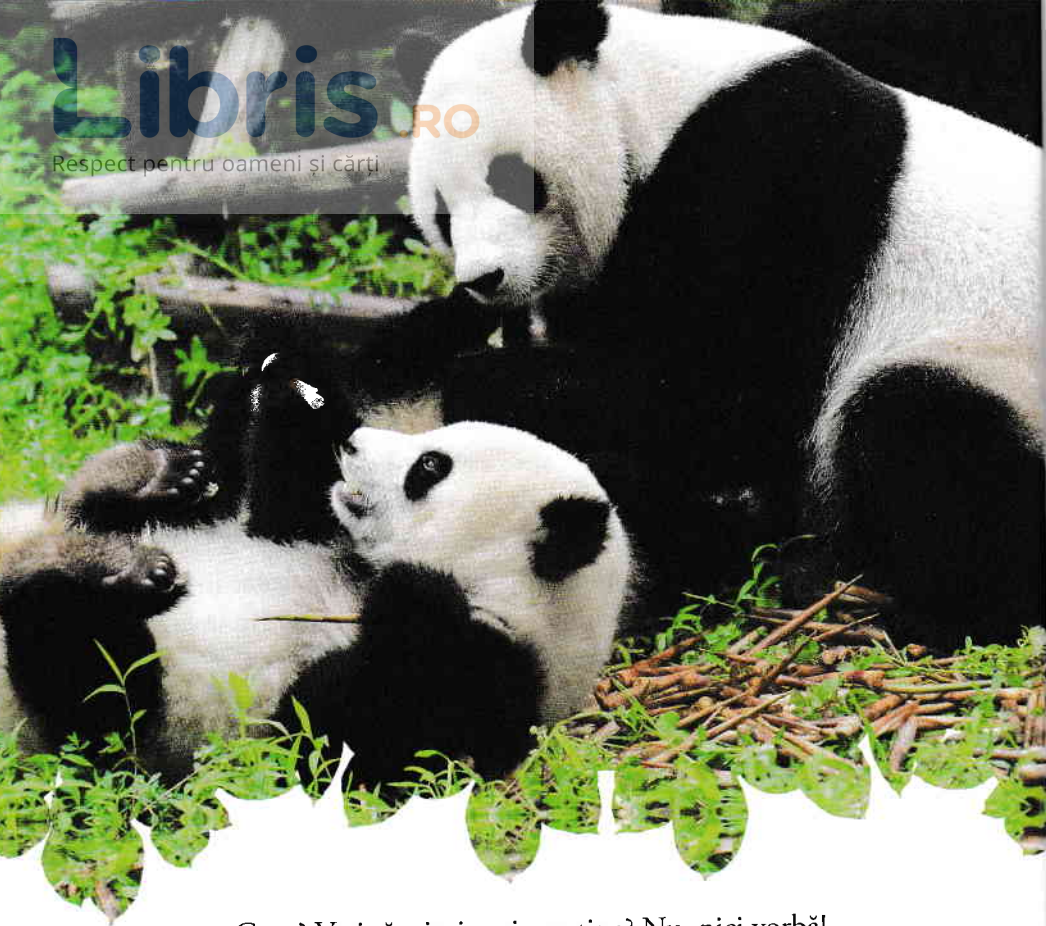
Guoshan se încruntă și, pe neașteptate, se ridică:

— Uite, ia pușca. Asta e siguranța noastră. Dacă apare vreun lup roșu, împușcă-l de cum ai ocazia să te cațări într-un copac. Deci ne-am înțeles, zise, prefăcându-se că țintește și arată spre trăgaci. Apeși pe el și tragi.

— Habar nu am cum să țintesc!

Ea îl ajuta să care pușca, dar, când venea vorba s-o folosească, era altă gâscă în altă traistă: Xiaoqing își duse mâinile la spate.

— N-are importanță. Chiar dacă nu poți să țintești, o să-l sperii cu zgomotul împușcăturii.

— Cum? Vrei să trimit oaia cu tine? Nu, nici vorbă!

Sprâncenele lui Xiaoqing mai că se uniră.

Guoshan se gândi că era un lucru amuzant.

— Tu crezi că noi avem capete făcute din fier și oțel? Eu o să urc în copac să verific dacă Dongga și Weiwei mai sunt acolo. Dacă da, va trebui să ducem numaidecât carnea de oaie în grotă.

Xiaoqing se simți ușurată, dar, cu toate acestea, se îmbufnă.

— Și de ce nu ai vorbit mai clar? Dacă mai sunt acolo?

Guoshan își pierdu răbdarea.

— Folosește-ți creierul!

Dar, când observă tensiunea de pe chipul lui Xiaoqing, își înghiți cuvintele nu prea măgulitoare. Ba chiar încercă s-o consoleze pe Xiaoqing.

— Păi, trebuie să cercetăm, înainte să ne fixăm o strategie. Uite ce vom face. Tu stai jos și te străduiești să găsești o soluție, iar eu mă voi cățăra într-un copac. Prudența ta ne va folosi, dacă se întâmplă ceva.

